

mig at stille, er altsaa ikke noget forkasteligt, men tværtimod noget, som man fra mange Sider mener bør tages til Følge, og da man jo søger efter Skatteobjekter, der kunne skaffe Penge til de Formaal, som Stat og Kommune mere og mere komme ind paa at løse, forekommer det mig, at man burde komme ind paa en saadan Beskatning. Jeg har i Kommissionen indtaget det Standpunkt, at man burde gennemføre en kommunal Beskatning af den Værdistigning, der finder Sted af Grunde og ikke skyldes Ejerens eller Besidderens personlige Arbejde eller Kapitalanbringelse, men alene hidrører fra en Udvikling af Samfundsforholdene. Jeg har ment, at denne Skat burde komme Kommunen til gode. Jeg er ganske vist ikke blind for, at ogsaa Jernbaneanlæg, Anlæg af Statshavne og andre Statsanlæg i høj Grad bidrage til at skabe Værdistigning, men i de fleste Tilfælde er det dog Kommunens Udvikling, der bevirker en saadan Værdistigning. Hertil kommer, at Ulempene ved, at man ikke er i Stand til at beskatte en saadan Værdistigning, gaa som Regel ikke ud over Staten, men over Kommunen. Jeg skal ikke komme dybere ind herpaa, men kun nævne 2 Kommuner, som jeg tror ville illustrere Forholdet tilstrækkeligt. Den ene er Esbjerg Kommune, hvor der har fundet en uhyre Værdistigning Sted, en Værdistigning, som ganske sikkert ved Spekulation er dreven betydeligt op over, hvad den ellers vilde være kommen op til. Fordelen ved denne Værdistigning er tilfaldet Personer, hvoraf vistnok ingen eller kun ganske faa vedblivende bo derovre i Kommunen, alle de øvrige af Byens Beboere maa nu paa Basis af denne store Værdistigning svare højere Skatter til deres Kommune, og dog er denne Kommune en fattig Kommune, maaske den fattigste, vi have i hele Landet. Dernæst skal jeg nævne Sundbyerne paa Amager, som ogsaa danne et Billede af dette Forhold, men fra en anden Side. Naar en Kommune faar en talrig Befolkning, hvis Skatteevne er ringe, men hvis Krav til Kommunen er ret stort, vil denne komme ind i betydelige Vanskeligheder, uagtet der har fundet en stor Værdistigning Sted af dens Grunde, netop paa Grundlag af den store Bebyggelse. Personer, der have faaet Fordelene af denne Værdistigning, ere imidlertid ikke mere i Kommunen, de ere andre Steder henne, men Kommunen sidder med Smerten og skal klare sine Udgifter, og det skaber Fattigdom og daarlige Forhold. Derfor mener jeg, der var meget,

der talte for, at en Værdibeskatning af den Art, som jeg ønsker at foreslaa, tilfalder Kommunen fremfor Staten. Men jeg indrømmer, at der ogsaa er meget, der taler for, at Staten faar en Andel i en saadan Værdibeskatning. Jeg skal nærmere komme ind paa dette ved 2den Behandling. Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg nu nøjes med det, jeg har indtydet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alverti): Den ærede Minister, som endelig efter store Anstrengelser har faaet Øje paa det Offer, vi bringe ved Affattelsen af § 7, mente, at dette i Virkeligheden var bragt i Fjor i Udvalget for Loven om Næringsafgift i visse Tilfælde. Dette er ren Fantasi. Jeg henviser i saa Henseende til Udvalgets Betænkning, der findes i Tilæg B. for 1899—1900, Sp. 1697.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg tillader mig ogsaa at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa denne Betænkning, idet jeg mener at kunne bestride Rigtigheden af den ærede Ordførers Udtalelser om, at der ikke netop i denne Betænkning skulde ligge en Erkendelse af, at den udensognsboende ikke kan sættes i Formue- og Lejlighedsskat som Beboerne. Jeg fastholder, at Udvalget i Virkeligheden i Fjor er kommet til Erkendelse af, at man ikke kunde sætte en Mand i Formue- og Lejlighedsskat som de øvrige Beboere, naar han ikke har sin Bopæl i Kommunen. Jeg skal til Støtte for denne min Paastand yderligere henvise til den Betænkning, som fremkom Aaret i Forvejen fra samme Udvalg paa et Tidspunkt, da det ærede Udvalg endnu ikke var kommet til en saadan bedre Erkendelse, og man vil da finde, at der i den sidste Betænkning i Ændringsforslag Nr. 2 er tilføjet Ordene: „i Henseende hertil“, d. v. s. i Henseende til Indtægten af disse Virksomheder paalignes han Skat. Senere gives der i Ændringsforslag Nr. 19 en Tilbagebetalingsret i Op- holdskommunen for det, „der er betalt af den paagældende Formue eller Indtægt i Næringskommunen“. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører derefter vil kunne fastholde, hverken at Udvalget i Fjor har indtaget samme Stilling som i Forfjor med Hensyn til dette Spørgsmaal, eller at det i Fjor har indtaget en fra nærværende Forslag i nogen paaviselig Henseende afvigende Stilling, idet vedkommendes Formue og Indtægt og ikke hans hele økonomiske Status foresloges at skulle være be-